

Insolvence

Bylo-li řízení o žalobě podané insolvenčním správcem dlužníka o určení neúčinnosti právního úkonu dlužníka (§ 239 insolvenčního zákona) pravomocně skončeno (zastaveno pro zpětvzetí žaloby), proto, že účastníci řízení uzavřeli dohodu, podle které osoba, v jejíž prospěch dlužník sporný právní úkon učinil (popř. třetí osoba), zaplatila do majetkové podstaty dlužníka peněžní částku odpovídající hodnotě předmětu dotčeného právního úkonu (jinými slovy, dostalo-li se do majetkové podstaty dlužníka peněžité plnění odpovídající hodnotě předmětu „neúčinného právního úkonu“ dlužníka) a předmět takového právního úkonu byl vyňat z majetkové podstaty dlužníka, byl tím naplněn též smysl žaloby podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona a zároveň odpadla překážka bránící pokračování v řízení o (obecné) žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 2917/2020-429 ze dne 30.5.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce K. V., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. R.V., advokátem, se sídlem v P., proti žalované I. G., narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. P.F., advokátkou, se sídlem v P., o určení neúčinnosti darovací smlouvy, vedené u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 18 C 251/2014, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. května 2020, č. j. 22 Co 51/2020-407, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 16. září 2019, č. j. 18 C 251/2014-383, Okresní soud v Mladé Boleslavi zamítl žalobu, kterou se žalobce (K. V.) domáhal určení, že je vůči němu neúčinná darovací smlouva ze dne 8. března 2012 uzavřená mezi P. G. a žalovanou (I. G.) v části týkající se darování nemovitostí v katastrálním území XY, a to pozemku XY pozemku XY, budovy bez č. p. nebo č. e. na stavební parcele XY (dále jen „část sporných nemovitostí“) a pozemku XY (dále jen „sporný pozemek“) [výrok I.], s tím, že o zbývajících částech předmětu řízení a o nákladech řízení bude rozhodnuto konečným rozsudkem (výrok II.).

Krajský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 5. května 2020, č. j. 22 Co 51/2020-407, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Soudy obou stupňů vyšly z toho, že

- 1) Dne 8. března 2012 uzavřeli P. G. (jako dárce) a I. G. (jako obdarovaná) darovací smlouvu, kterou dárce převedl na obdarovanou vlastnické právo k nemovitostem [k části sporných nemovitostí a ke spornému pozemku, jakož i k pozemkům XY a XY (dále je „zbývajících pozemky“)].
- 2) Smlouvou ze dne 28. června 2013 I. G. prodala T. G. zmíněné nemovitosti za kupní cenu 350.000,- Kč; právní účinky vkladu vlastnického práva kupující nastaly k 15. červenci 2013.
- 3) Věřitelským insolvenčním návrhem bylo dne 24. února 2014 u Krajského soudu v Praze zahájeno

insolvenční řízení na majetek dlužníka P. G. (dále též jen „dlužník“); usnesením ze dne 2. listopadu 2015, č. j. KSPH 69 INS XY, Krajský soud v Praze (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka, prohlásil na jeho majetek konkurs a insolvenčním správcem ustanovil Ing. J.N.

4) Žalobou ze dne 16. prosince 2011 podanou u Okresního soudu v Mělníku (a vedenou pod sp. zn. 8 C 103/2011) se A. V. domáhala vůči dlužníku zaplacení částky 950.000,- Kč s příslušenstvím (dále též jen „sporná pohledávka“); žaloba byla dlužníku doručena v únoru 2012. Řízení o této žalobě je (nyní) vedeno u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 16 C 55/2014.

5) Žalobu o určení neúčinnosti darovací smlouvy podala původní žalobkyně A. V. u Okresního soudu v Mělníku dne 12. února 2013; Krajský soud v Praze usnesením ze dne 7. července 2014, č. j. 31 Nc 314/2014-54, rozhodl, že soudci Okresního soudu v Mělníku jsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí dané věci, a věc přikázal k projednání Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi.

6) Původní žalobkyně zemřela dne 23. července 2015; Okresní soud v Mělníku usnesením ze dne 31. srpna 2015, č. j. 50 D 842/2015-67, jmenoval správcem její pozůstalosti J. V., a to v rozsahu jejího veškerého majetku.

7) Okresní soud v Mladé Boleslavi usnesením ze dne 26. listopadu 2015, č. j. 18 C 251/2014-142, které nabylo právní moci dne 16. prosince 2015, rozhodl, že v řízení bude pokračovat jako s žalobcem se správcem pozůstalosti původní žalobkyně; následným usnesením ze dne 20. prosince 2018, č. j. 18 C 251/2014-195, které nabylo právní moci dne 18. ledna 2019, rozhodl, že v řízení na straně žalobce (J. V., jako správce pozůstalosti původní žalobkyně) bude pokračováno s K. V., který nabyl po pozůstalé původní žalobkyni (mimo jiné) spornou pohledávku.

8) Původní žalobkyně přihlásila do insolvenčního řízení dlužníka (mimo jiné) i spornou pohledávku. Celkem se do insolvenčního řízení dlužníka přihlásilo 43 věřitelů s pohledávkami v úhrnné výši 33.628.141,39 Kč.

9) Sporné nemovitosti insolvenční správce dlužníka sepsal do soupisu majetkové podstaty dne 14. listopadu 2016.

10) Dne 2. listopadu 2017 uzavřely smluvní strany (Ing. Josef Nožička, jako insolvenční správce dlužníka, T. G. a I. G.) dohodu o narovnání. V této dohodě smluvní strany „konstatovaly“, že mezi nimi jsou u Krajského soudu v Praze vedeny následující incidenční spory, konkrétně spory o určení neúčinnosti darovací smlouvy (sp. zn. 69 ICm XY) a o vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka (sp. zn. 69 ICm XY a sp. zn. 69 ICm XY). Dále si smluvní strany ujednaly, že I. G. zaplatí do majetkové podstaty částku 450.000,- Kč (jako plně odpovídající „ekvivalent“ části sporných nemovitostí) a insolvenční správce následně vyjme z majetkové podstaty dlužníka část sporných nemovitostí.

11) Následně Krajský soud v Praze usnesením ze dne 12. února 2018, č. j. KSPH 69 INS XY, vyslovil souhlas s vynětím části sporných nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka.

12) Usnesením ze dne 17. května 2018, č. j. 69 ICm XY, Krajský soud v Praze zastavil řízení o určení neúčinnosti darovací smlouvy ze dne 8. března 2012 a kupní smlouvy ze dne 28. června 2013, když žalobce (insolvenční správce dlužníka) vzal žalobu v celém rozsahu zpět z důvodu uzavření dohody o narovnání.

13) Sporný pozemek prodal insolvenční správce dlužníka se souhlasem insolvenčního soudu (spolu s dalším majetkem) mimo dražbu za cenu 3.165.360,- Kč; na sporný pozemek připadala část kupní ceny ve výši 104.640,- Kč.

Na tomto základě odvolací soud - vycházející z ustanovení § 39 a § 42a zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), a z ustanovení § 164, § 183 odst. 1 a § 239 odst. 1 a 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a odkazuje na závěry formulované Nejvyšším soudem v rozsudcích ze dne 27. května 2008, sp. zn. 29 Odo 732/2006, ze dne 20. listopadu 2015, sp. zn. 21 Cdo 1605/2015, ze dne 18. ledna 2018, sp. zn. 21 Cdo 5011/2017 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 7-8, ročník 2019, pod číslem 70) a ze dne 29. července 2019, sen. zn. 29 ICdo 108/2017 [uveřejněném pod číslem 31/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 31/2020“)] - dospěl (shodně se soudem prvního stupně) k následujícím závěrům:

a) Smyslem odpůrcí žaloby dle ustanovení § 42a obč. zák. je dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči žalujícímu věřiteli neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon; takovéto rozhodnutí představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí (exekučního titulu) vydaného proti dlužníku domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku, a to nikoli proti dlužníku, ale vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn.

Přestože v průběhu řízení došlo k převodu nemovitostí (kupní smlouvou) na dalšího nabyvatele (T. G.), pasivní legitimace žalované (I. G.) zůstala zachována, když takový úkon (kupní smlouva) učiněný po podání odpůrcí žaloby nemůže mít za následek změnu majitele hodnot nabytých odporovaným právním úkonem vzhledem k tomu, že byl uzavřen zjevně v úmyslu zmařit účel odpůrcí žaloby (je absolutně neplatný podle ustanovení § 39 obč. zák.).

b) V případě souběhu (duplicity) obecného a insolvenčního odpůrcího nároku na plnění plynoucí z totožného odporovaného právního úkonu (či na peněžitou náhradu za něj) insolvenční zákon upřednostňuje, aby plnění z takového úkonu (či peněžitá náhrada za něj) sloužilo především k poměrnému uspokojení pohledávek všech insolvenčních věřitelů a nikoli k uspokojení pohledávky individuálního věřitele mimo insolvenční řízení. Stane-li se proto takové plnění součástí majetkové podstaty dlužníka a předmětem zpeněžení, nemůže již sloužit potřebám exekučního řízení.

V poměrech dané věci ke zmíněné situaci došlo, když insolvenční správce v zákonem stanovené lhůtě odpůrcí nárok ze stejného právního úkonu (darovací smlouvy) uplatnil a sporné nemovitosti sepsal do majetkové podstaty dlužníka.

c) Incidenční spor o vyslovení neúčinnosti darovací smlouvy byl ukončen dohodou o narovnání, podle níž část sporných nemovitostí byla (za souhlasu zástupce věřitelů a insolvenčního soudu) vyňata z majetkové podstaty dlužníka oproti zaplacení částky 450.000,- Kč; sporný pozemek a zbyvající nemovitosti nebyly dohodou o narovnání dotčeny (zůstaly součástí majetkové podstaty).

Takový způsob vyřešení „řízení o insolvenční odpůrcí žalobě“ insolvenční zákon nevylučuje; dohoda o narovnání byla uzavřena v souladu s hmotným právem a její účinky nelze v insolvenčním řízení zpochybňovat. Jakkoli žalobce nebyl smluvní stranou dohody o narovnání, „její účinnost (právní důsledky) v rámci insolvenčního řízení prostřednictvím zástupce insolvenčních věřitelů odsouhlasil a nemůže tedy její účinnost (právní důsledky) v jiném řízení zpochybňovat“.

d) Odpůrcí nárok ohledně darování části sporných nemovitostí a sporného pozemku zanikl, když byl konzumován (uspokojen) v rámci insolvenčního řízení (do majetkové podstaty byla přijata za část sporných nemovitostí peněžitá náhrada a sporný pozemek byl zpeněžen).

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a to k řešení následujících právních otázek (podle jeho názoru zčásti Nejvyšším soudem dosud nezodpovězených, zčásti

vyřešených odvolacím soudem v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu):

1) Je skončení řízení o odpůřčí žalobě podané insolvenčním správcem v probíhajícím insolvenčním řízení bez vydání meritorního rozhodnutí důvodem pro zamítnutí civilní žaloby o neúčinnost darovací smlouvy podané žalobcem před zahájením insolvenčního řízení?

2) Je přípustné pokračovat v řízení o neúčinnosti darovací smlouvy zahájeném před zahájením insolvenčního řízení, a to před skončením tohoto insolvenčního řízení?

3) Je přípustné poskytovat dlužníku a osobám jemu blízkým soudní ochranu za předpokladu, že se tyto osoby svými kroky prokazatelně snažily o vyvedení majetku dlužníka mimo rozsah jeho věřitelů?

Dovolatel shrnuje skutkový stav projednávané věci a snáší argumenty proti závěru odvolacího soudu, podle něhož část jeho odpůřčího nároku uplatněného v řízení o neúčinnost darovací smlouvy „zanikla v insolvenční“.

V této souvislosti akcentuje, že nebyl stranou dohody o narovnání, která ostatně ani neřešila meritum věci (tj. zda je darovací smlouva vskutku neúčinná), když jejím uzavřením „nedošlo k uspokojení“ jeho nároku uplatněného před zahájením insolvenčního řízení. Za stavu, kdy v řízení o odpůřčí žalobě zahájené žalobou insolvenčního správce nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, měly soudy postupovat tak, že po odpadnutí překážky v podobě probíhajícího insolvenčního řízení proti dlužníku měly posoudit, zda byly splněny podmínky odporovatelnosti právního úkonu podle ustanovení § 42a obč. zák.

Navíc - pokračuje dovolatel - nebylo-li pravomocně skončeno insolvenční řízení vedené ohledně majetku dlužníka, neměl soud prvního stupně v řízení pokračovat.

Dále dovolatel akcentuje, že účelem darovací smlouvy (převodu nemovitostí) byla snaha o vyvedení majetku dlužníka mimo rozsah jeho věřitelů za současného zachování majetku v rodině dlužníka. Zamítnutím odpůřčí žaloby poskytly soudy ochranu dlužníku v rozporu s ustanoveními § 6 a § 8 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), ve spojení s ustanovením § 3030 o. z.

Konečně dovolatel poukazuje na skutečnost, že sporné nemovitosti nemohly být v insolvenčním řízení zpeněženy prodejem žalované (či T. G.) vzhledem k ustanovení § 295 insolvenčního zákona, který výslovně zakazuje nabývání majetku z majetkové podstaty osobám blízkým dlužníku, tj. osobám, které v poměrech dané věci dohodu o narovnání s insolvenčním správcem uzavřely, jakož i na „zlomkovou“ cenu uhrazenou do majetkové podstaty dlužníka.

Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení právních otázek dovolatelem otevřených, dosud v daných skutkových poměrech Nejvyšším soudem beze zbytku nezodpovězených.

Nejvyšší soud v prvé řadě předesílá, že jeho judikatura je ustálena v závěrech, podle nichž:

1) Smyslem odpůřčí žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. je - uvažováno z pohledu žalujícího věřitele - dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky. Rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno, představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí nebo exekuci (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným (právně neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku, a to nikoli proti dlužníku, ale vůči osobě, s

níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. V případě, že uspokojení věřitele z tohoto majetku není dobře možné (například proto, že osobě, v jejíž prospěch dlužník odporovaný právní úkon učinil, již takto nabyté věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty nepatří), musí se věřitel – místo určení neúčinnosti právního úkonu – domáhat, aby mu ten, komu z odporovatelného právního úkonu dlužníka vznikl prospěch, vydal takto získané plnění.

Právní účinky odporovatelnosti, spočívající v tom, že v řízení o výkon rozhodnutí (v exekučním řízení) lze postihnout věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, které odporovaným právním úkonem ušly z dlužníkovu majetku, nastávají (se zakládají) rozhodnutím soudu o odpůrcí žalobě; teprve dnem právní moci rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, vzniká věřiteli právo na uspokojení jeho (zkrácené) pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které ušly z dlužníkovu majetku a které patří tomu, v jehož prospěch byl odporovatelný právní úkon učiněn.

K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. května 1999, sp. zn. 31 Cdo 1704/98, uveřejněný pod číslem 27/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 27. května 1999, sp. zn. 2 Cdo 1703/96, uveřejněný pod číslem 26/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 22. června 2001, sp. zn. 21 Cdo 2285/2000, uveřejněný pod číslem 12/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 22. ledna 2002, sp. zn. 21 Cdo 549/2001, uveřejněný pod číslem 64/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 9. května 2013, sp. zn. 21 Cdo 1154/2012, uveřejněný pod číslem 69/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. 21 Cdo 2041/2012, uveřejněný pod číslem 18/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 19. února 2015, sp. zn. 21 Cdo 1666/2014, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2015, pod číslem 135, jakož i důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2019, sen. zn. 29 ICdo 171/2019, uveřejněného pod číslem 86/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 86/2020“).

2) Jakmile nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek osoby, v jejíž prospěch učinil dlužník neúčinný právní úkon podle ustanovení § 42a obč. zák. nebo které vznikl z odporovatelného úkonu dlužníka prospěch, může věřitel, který byl úspěšný s odpůrcí žalobou, své nároky vůči takové osobě (insolvenčnímu dlužníku) uplatnit v insolvenčním řízení pouze přihláškou pohledávky. Jde o nezajištěnou pohledávku, jejíž výše odpovídá peněžité náhradě za majetek ušlý z majetku (obligačního) dlužníka (srov. opět R 86/2020).

3) Obsahem přípustného smíru je dohoda, kterou se upravují hmotněprávní vztahy, jež jsou předmětem řízení; nelze vyloučit, aby byly upraveny i jiné vztahy, než ty, které jsou vymezeny předmětem řízení, neboť je tu podmínkou přípustnosti smíru, aby povaha věci uzavření smíru připouštěla. Jestliže smír svým obsahem upravuje vztahy nad rámec dosavadního předmětu řízení, jde o smír přípustný, neboť tu jde o dispozici návrhem a schválením smíru připouští soud i tuto dispozici. Smír jako dohoda účastníků, u níž se předpokládá existence nejistých, neurčitých nebo sporných práv, je narovnáním, popřípadě dohodou o vzdání se práva [stanovisko občanskoprávního kolegia bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. listopadu 1986, Cpj 44/86, uveřejněné pod číslem 16/1987 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 16/1987“), a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. června 2015, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013, uveřejněný pod číslem 22/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 22/2016“)].

Smír může svým obsahem překročit rámec předmětu řízení; vždy však z něho musí být patrné, jak byly vypořádány nároky, které byly předmětem řízení (R 16/1987 a R 22/2016).

4) Povaha řízení o odpůrcí žalobě podle insolvenčního zákona nevyklučuje skončení řízení soudním smírem viz (R 31/2020).

5) Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o „těže věci“ (o právním úkonu dlužníka)

řízení na základě odpůrcí žaloby jiné osoby (než insolvenčního správce), nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat (srov. § 239 odst. 1 větu druhou insolvenčního zákona). Dosáhl-li dlužníkův věřitel na základě své odpůrcí žaloby rozhodnutí o neúčinnosti právního úkonu, které nabylo právní moci před právní moci rozhodnutí o úpadku, může se domáhat toho, aby mu do výše jeho pohledávky bylo vydáno plnění z tohoto neúčinného právního úkonu; toto plnění nemusí předat do majetkové podstaty (§ 243 insolvenčního zákona).

Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. října 2014, sp. zn. 21 Cdo 2299/2013, uveřejněné pod číslem 34/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 34/2015“).

Shora citované závěry se v poměrech dané věci promítají následovně:

K možnosti pokračovat v řízení o neúčinnost právního úkonu dlužníka podle ustanovení § 42a obč. zák. a k rozhodnutí o žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák.

Jakkoli z R 34/2015 (obecně) plyne, že v řízení o žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák. nelze po zahájení insolvenčního řízení pokračovat, tento závěr neplatí bezvýjimečně.

Bylo-li řízení o žalobě podané insolvenčním správcem dlužníka o určení neúčinnosti právního úkonu dlužníka (§ 239 insolvenčního zákona) pravomocně skončeno (zastaveno pro zpětvzetí žaloby), proto, že účastníci řízení uzavřeli dohodu, podle které osoba, v jejíž prospěch dlužník sporný právní úkon učinil (popř. třetí osoba), zaplatila do majetkové podstaty dlužníka peněžní částku odpovídající hodnotě předmětu dotčeného právního úkonu (jinými slovy, dostalo-li se do majetkové podstaty dlužníka peněžité plnění odpovídající hodnotě předmětu „neúčinného právního úkonu“ dlužníka) a předmět takového právního úkonu byl vyňat z majetkové podstaty dlužníka, byl tím naplněn též smysl žaloby podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona a zároveň odpadla překážka bránící pokračování v řízení o (obecné) žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák.

Shora uvedený závěr se uplatní obdobně i ohledně sporného pozemku, který byl v insolvenčním řízení zpeněžen prodejem mimo dražbu.

Současně není pochyb o tom, že poskytnuté (náhradní) peněžité plnění slouží k poměrnému uspokojení (nezajištěných) pohledávek všech přihlášených věřitelů, čímž je naplněn (i) účel odpůrcí žaloby předvídaný ustanovením § 42a obč. zák.; žaloba podle ustanovení § 42a obč. zák. v takovém případě ztrácí zákonem presumovaný právní význam (k uspokojení pohledávky zde slouží „náhradní“ peněžité plnění poskytnuté do majetkové podstaty dlužníka).

V daných souvislostech je nepřijatelná i argumentace dovolatele založená na obecném odkazu na ustanovení § 295 insolvenčního zákona, když pomíjí možnost povolit výjimku ze zákazu nabývání majetku z majetkové podstaty předvídanou ustanovením § 295 odst. 3 insolvenčního zákona (viz v poměrech dané věci souhlas zástupce věřitelů a insolvenčního soudu s dohodou o narovnání).

Konečně Nejvyšší soud neshledává opodstatněnou ani výhradu dovolatele opírající se o ustanovení § 6 a § 8 o. z., když přechodné ustanovení § 3030 o. z. nelze vykládat tak, že by způsobovalo (umožňovalo) pravou zpětnou účinnost ustanovení § 1 až 14 zákona č. [89/2012](#) Sb. na dříve (do 31. prosince 2013) vzniklé právní vztahy (poměry). Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. června 2016, sp. zn. 21 Cdo 3612/2014, uveřejněný pod číslem 4/2016 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek. Ostatně, shora formulované závěry Nejvyšší soud nepovažuje za rozporné ani s ustanovením § 3 odst. 1 obč. zák.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení odvolacím soudem, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti) dovolání jako nedůvodné zamítl.

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)